

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/474/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2510201286
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2510201286.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: P. B. ml., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. X/X, F., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Spotrebiteľské združenie OSA, IČO: 42 260 086, so sídlom Fedinova 9, Bratislava, zastúpené spoločnosťou: HKP Legal, s.r.o., IČO: 32 727 334, so sídlom Sasinkova 6, Bratislava, o zaplatenie 4.358,48 Eur s príslušenstvom, o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka, na odvolanie žalobcu, proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany zo dňa 10. septembra 2012, č.k. 5C/23/2010-82, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane žalovaného potvrdzuje.

Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením prvostupňový súd výrokom I. konanie zastavil, výrokom II. vrátil žalobcovi (navrhovateľovi) súdny poplatok vo výške 254,37 Eur prostredníctvom príslušného daňového úradu po právoplatnosti uznesenia, výrokom III. žalovanému (odporcovi) náhradu trov konania nepriznal a výrokom IV. uložil žalobcovi (navrhovateľovi) nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania v sume 404,74 Eur k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Rozhodnutie v odvolaní napadnutej časti výroku IV. odôvodnil s použitím § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. v zmysle ktorého vznikol nárok na náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Poukázal na to, že vedľajší účastník v zmysle § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní má rovnaké práva a povinnosti ako účastník a preto bez ohľadu na skutočnosť, že ide o Spotrebiteľské združenie vstupujúce do konania za účelom ochrany spotrebiteľa pri žalovaného má právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (článok 47 ods. 2 Ústavy SR), ktoré sa v rámci civilného súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom. Uvedené potvrdzuje aj znenie Občianskeho súdneho poriadku, ktoré vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby sa i účastník konania odborne spôsobilý brániť svoje záujmy pred súdom nechal zastupovať v konaní pred súdmi zástupcom s čím je prirodzene spojený aj vznik nevyhnutných nákladov. Ak treba rovnako ako ktorýkoľvek iný účastník konania má i vedľajší účastník právo na náhradu vzniknutých trov konania, ktorými sú podľa ust. § 137 ods. 1 i trovy právneho zastúpenia. Čo sa týka vyčíslených trov vedľajšieho účastníka tieto považoval za nesprávne vyčíslené, pretože vedľajší účastník do základu pre výpočet odmeny za jeden úkon právnej služby okrem istiny 4.358,48 Eur zahrnul aj kapitalizované úroky z omeškania vo výške 1.326,55 Eur nesprávne. Poukázal na ust. § 10 ods. 2 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z., ktoré ustanovenie hovorí o hodnote pohľadávky a nie o hodnote jej príslušenstva. S prihliadnutím na vyššie uvedené potom vychádzajúc z odmeny za jeden úkon právnej

služby zo sumy predstavujúcej 4.358,48 Eur vypočítal sumu 161,01 Eur a vedľajšiemu účastníkovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 404,74 Eur, ktoré pozostávajú z odmeny právneho zástupcu vedľajšieho účastníka za 2 úkony právnej služby, prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie zo dňa 19.06.2012. K odmene za jednotlivé úkony právnej služby priznal aj režijný paušál za 2 úkony vo výške 7,63 Eur + DPH.

Proti tomuto uzneseniu len v časti priznania trov vedľajšieho účastníka podal odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v časti priznania náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Zároveň si uplatnil trovy konania v odvolacom konaní vo výške 27,08 Eur s DPH. Odvolanie odôvodnil tým, že cieľom Spotrebiteľského združenia OSA je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa, zastúpenia spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka. Zastával názor, že vedľajší účastník, akým je Spotrebiteľské združenie OSA musí byť samé z podstaty svojej existencie schopné

poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Samotné Združenie má vo svojich radoch členov s právnickým vzdelaním, má pri tom možnosť využiť aj podporu ministerstva. Tiež poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 384/2008 Z.z., v zmysle ktorého združenie vstupuje do množstva konania bez ohľadu na stav a vôľu odporcu, jeho paušálnym vstupom do konania sa iba zbytočne navyšujú trovy konania. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6Co/141/2002, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/91/2012 a sp. zn. 16Co/100/2012, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13Co/35/2012 a 13Co/36/2012 ako aj právny názor vyslovený v Náleze Ústavného súdu SR II. ÚS 78/03.

Ostatní účastníci odvolanie nepodali a vedľajší účastník sa doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a preto je potrebné uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania vedľajšieho účastníka potvrdiť.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je odvolateľom napadnutá časť náhrady trov konania vedľajšieho účastníka.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca podal dňa 16.02.2010 na súd žalobu, ktorou žiadal, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu 4.358,48 Eur, ktorá pozostáva z istiny vo výške 4.350,18 Eur a zmluvnej pokuty vo výške 8,30 Eur spolu s úrokom z omeškania 18,25% ročne zo sumy 658,30 Eur od 19.01.2005 do zaplatenia, zo sumy 1.451,39 Eur od 20.03.2005 do zaplatenia, zo sumy 35,22 Eur od 19.05.2005 do zaplatenia, zo sumy 2.087,55 Eur od 19.02.2005 do zaplatenia a zo sumy 117,72 Eur od 19.04.2005 do zaplatenia, pričom si uplatnil náhradu trov konania pozostávajúcu z náhrady za zaplatený súdny poplatok a trov právneho zastúpenia.

Súd prvého stupňa nevyhovел potom návrhu žalobcu, ktorým žiadal, aby súd vo veci rozhodol platobným rozkazom a na deň 10.11.2011 vytýčil termín pojednávania. Na toto pojednávanie sa nikto nedostavil, preto súd pojednávanie odročil na neurčito a vykonal šetrenie ohľadne pobytu žalovaného. Dňa 24.04.2012 Združenie OSA prostredníctvom svojho právneho zástupcu spoločnosť HKP Legal, s.r.o., oznámilo vstup do konania na strane žalovaného a vo veci podalo písomné vyjadrenie, ktorým vznieslo námietku premlčania nároku a zároveň požiadalo o zaslanie návrhu na začatie konania. V tomto písomnom podaní si zároveň ako vedľajší účastník uplatnil aj náhradu trov konania za 2 úkony právnej

služby. Súd potom zástupcovi žalobcu zaslal výzvu, aby sa písomne vyjadril k oznámeniu vedľajšieho účastníka o vstupe do konania.

Žalobca požiadal písomným podaním o vytýčenie ďalšieho termínu pojednávania a vedľajší účastník písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 20. júna 2012 podal písomné vyjadrenie k návrhu na začatie konania. Poukázal na to, že posudzovaný právny vzťah účastníkov je od svojho vzniku právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a opätovne vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k nárokom uplatňovaným voči žalovanému a navrhol návrh v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania, ktoré si podrobne vyčíslil za 2 úkony právnej pomoci vo výške 500,35 Eur.

Následne žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomným podaním zo dňa 26.06.2012, doručeným súdu prvého stupňa 02.07.2012 s použitím § 96 ods. 1 O.s.p. zobral návrh späť v celom rozsahu, žiadal, aby súd konanie zastavil a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania žiadal nepriznať a zároveň žiadal o vrátenie súdneho poplatku. Späťvzatie návrhu neodôvodnil, podrobne sa však venoval svojej žiadosti o nepriznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi. Keď súd prvého stupňa potom na pojednávanie 10.09.2012 rozhodol napadnutým uznesením.

Žalobca už vo svojom písomnom vyjadrení, v ktorom bolo obsiahnuté späťvzatie návrhu poukázal na to, že žalobca nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, keďže samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch. Žalobca spochybnil nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajším účastníkom s tým, že prioritne sa predpokladá pomoc zo strany združenia založeného za týmto účelom a nie zo strany zvoleného zástupcu združenia. Konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a neehospodárnosti konania. Žalobca podporne poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Nitra, sp. zn. 25C/58/2012, Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co/26/2012 a sp. zn. 3Cob/259/2011, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/100/2012, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13Co/36/2012 a sp. zn. 13Co/35/2012, Okresného súdu Bratislava II., sp. zn. 13C/14/2012, a iné.

Podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku ak konanie bolo zastavené.

V zmysle ods. 2 § 146 O.s.p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania žalovaný.

V zmysle § 150 ods. 1 O.s.p., ak sú tu dôvody vhodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo z časti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznaná náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril. To neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Cit. ust. § 146 ods. 1 vyjadruje výnimku, kedy výsledok konania nie je rozhodujúci pre náhradu trov konania a kedy ani účastníci na ich náhradu nemajú nárok. Ide teda o prípady kedy neplatí zásada zodpovednosti za výsledok konania. Ust. ods. 2 potom ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Vyžaduje teda zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Zavinenie v danom prípade je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nie však podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej tak, že by po zastavení konania súd neprípustne ďalej skúmal dôvodnosť uplatneného nároku. Preto ak vzal žalobca návrh späť, z procesného hľadiska zásadne platí (ak nejde o prípad podľa ust. § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p., ktorý je výnimkou), že zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Podmienky pre aplikáciu vety druhej cit. ust. § 146 ods. 2 O.s.p. v danom prípade splnené neboli, keďže k späťvzatiu návrhu nedošlo pre správanie žalovaného.

S poukazom na vyššie uvedené, potom v danom prípade žalobca späťvzatím podanej žaloby z čisto procesného hľadiska, ktoré je v danom prípade potrebné zohľadniť, zavinil, že konanie muselo byť zastavené. V dôsledku toho vznikla povinnosť žalobcovi nahradiť trovy konania žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane.

V danom prípade bolo potrebné zaoberať sa tiež otázkou prípadného naplnenia podmienok cit. ust. § 150 O.s.p. Predpokladom výnimočného použitia tohto ustanovenia je, aby išlo o prípady hodné osobitného zreteľa. Ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnená tam, kde by strohá aplikácia ustanovenia o náhrade trov konania mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiadúcej tvrdosti. Výnimočnosť prípadu môže spočívať jednak v okolnostiach danej veci, ale i v okolnostiach na strane účastníkov konania. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdení všetkých okolností konkrétnej veci. Týmito okolnosťami môžu byť dôvody osobné, majetkové a sociálne pomery účastníkov konania, dôvody uplatnenia nároku na súde, či postup účastníka v konaní. Obyčajnú nesolventnosť účastníka konania bez ďalšieho, pritom nemožno považovať za dostatočný dôvod, k uplatneniu § 150 O.s.p. Pri posudzovaní výnimočnosti dôvodov vhodných osobitného zreteľa, je potrebné prihliadnuť k pomerom oboch strán konania.

Posúdiac otázkou náhrady trov konania v danej veci podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení a uvedených kritérií, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené podmienky v zmysle cit. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. pre to, aby bol žalobca, ktorý procesne zavinil zastavenie konania, zaviazaný na náhradu trov, pričom neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo dôvodné vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznať.

K argumentácii žalobcu, je potrebné uviesť, že vychádzajúc aj z mnohých rozhodnutí odvolacích súdov, na ktoré vo svojom odvolaní poukázal vedľajší účastník, že nemožno akceptovať argumentáciu o neúčelne vynaložených trovách konania vedľajším účastníkom, pretože práve po vznesení námietky premičania zo strany vedľajšieho účastníka došlo k späťvzatiu návrhu. Žalobca neuviedol žiaden dôvod späťvzatiu návrhu, preto nemožno z ničoho vyvodiť, že by dôvodom späťvzatiu bolo správanie žalovaného (napr. v prípade splnenia žalovanej povinnosti). Skutočnosť, že úkony, ktoré uskutočnil právny zástupca vedľajšieho účastníka, mohol uskutočniť vedľajší účastník, nie je dôvodom, pre ktorý by bolo vylúčené, aby združenie bolo v konkrétnom konaní zastúpené právnym zástupcom. Rovnako ani samotná skutočnosť, že samotné združenie má v radoch členov, ktorí majú právnické vzdelanie, nie je dôvodom, pre ktorý by bolo vylúčené, aby združenie bolo v konkrétnom konaní zastúpené právnym zástupcom. K neúčelnosti trov konania dochádza samotným podaním návrhu v prípade, ak bol následne žalobcom v celom rozsahu vzatý späť, a teda sám zastavanie konania zavinil. Ak sa účastník môže dať v konaní zastúpiť advokátom, potom je nezrozumiteľná námietka žalobcu, že ak sa vedľajší účastník dá zastúpiť, dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania, pretože v danom prípade nejde o navyšovanie trov, ale o vznik trov v dôsledku ústavného práva na zastupovanie. Z argumentácie žalobcu potom akoby vyplývalo, že žalobca môže byť v konaní zastúpený, žalovaný by nemal byť, resp. nie dostatočne kvalifikovane, pretože tak žalobcovi v prípade neúspechu zbytočne narastajú trovy. Je zrejmé, že ide o neprijateľný záver v rozpore s Ústavou SR, ako aj O.s.p.

Odvolací súd je toho názoru, že v danom prípade konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia nedochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov a nehospodárnosti konania, na ktorú skutočnosť by mal súd prihliadať použitím ust. § 150 O.s.p. V tomto smere odvolací súd poukazuje na ust. § 3 ods. 4, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch, podľa ktorých každý spotrebiteľ má právo združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi združenia a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov. Proti porušeniu práva a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Z uvedeného je zrejmé, že vedľajší účastník na strane žalovaného vstúpil do konania s cieľom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy žalovaného, a preto pokiaľ vedľajší účastník bol v konaní zastúpený právnym zástupcom, nemožno v danom prípade zastávať názor, že týmto zastúpením došlo k nadbytočnému

navyšovaní trov konania a nehospodárnosti konania aj s poukazom na ust. § 20 ods.1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, podľa ktorého každý má právo na poskytovanie právnych služieb a môže o ne požiadať u ktoréhokolvek advokáta. Odvolací súd ďalej dodáva, že v danom prípade nie je možné aplikovať ani ust. § 150 ods.2 O.s.p., nakoľko z dôvodovej správy ustanovenia § 150 ods. 2 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. účinného od 15.10.2008, vyplýva úmysel predkladateľa zákona vo veciach s nízkou hodnotou sporu pristúpiť k zníženiu neprímeraných trov, ak tieto sú voči pohľadávke v drobných sporoch neprímerané, a to obdobne ako je upravené v Nariadení EP a Rady (ES) č.861/2007 z 11.07.2007, ktorým sa ustanovuje Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, tzv. drobných sporoch. Ide však o konania, kde trovy predstavujú niekoľkonásobne vyššiu sumu ako samotná pohľadávka. O takýto prípad však v danej veci nešlo.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. vedľajší účastník má rovnaké procesné práva ako účastník konania, na strane ktorého vystupuje. Preto to, čo sa vzťahuje na účastníka konania, platí, najmä z hľadiska náhrady trov konania aj pre vedľajšieho účastníka. Základnou otázkou na rozhodnutie o náhrade trov podľa zásady úspechu vyjadrenej predovšetkým v § 142 ods. 1 O.s.p. vo vzťahu ku trovám právneho zastúpenia advokátom v tejto veci je to, či takéto trovy so zreteľom na skutkovú a právnu zložitost' predmetu súdnej ochrany sú alebo nie sú účelne vynaložené trovy, ak sa súčasne vezme do úvahy aj to, že právne zastúpené advokátom je združenie podľa zákona č. 250/2007 Z.z. Predpoklad na priznanie náhrady trov konania v posudzovanej veci spočívajúci v podmienke, že trovy musia byť účelne vynaložené, treba interpretovať v súlade s dvomi významnými právnymi normami: 1. podľa článku 47 ods. 2 Ústavy, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi..., 2. podľa § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. každý spotrebiteľ má právo združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov.

V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že podľa Ústavy každý má právo na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy) a každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, za podmienok ustanovených zákonom. Žiadnym zákonom nie je vylúčené, aby toto základné právo na právnu pomoc uplatnilo aj združenie spotrebiteľov a preto toto právo môže uplatniť aj také združenie. Do obsahu tohto základného práva na právnu pomoc nesporne patrí aj zastúpenie účastníka konania (každého) advokátom. Obsah tohto základného práva však nepredpokladá, že spotrebiteľia, združení v nejakom združení, sú schopní uplatniť svoje základné právo na súdnu ochranu bez právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom len z dôvodu, že sú právnickou osobou, založenou a vzniknutou za špecifickým účelom ochrany spotrebiteľov. Takéto združenie môže byť podľa názoru odvolacieho súdu, vytvorené aj z osôb, ktoré nemajú žiadny predpoklad, aby sa dokázali právne účinným spôsobom brániť v konaní pred príslušným súdom (podľa názoru odvolacieho súdu ide o znalost' procesných predpisov, ktorú nemožno stotožniť so znalosťou hmotnoprávnej problematiky ochrany spotrebiteľa) a tak len zo zamerania na ochranu spotrebiteľa sa nemôže, podľa odvolacieho súdu, vyvodzovať, že také združenie je schopné zabezpečiť realizáciu základného práva na súdnu ochranu bez zastúpenia advokátom. Navyše, v zákone č. 250/2007 Z.z. sa združenie uvádza vo viacerých ustanoveniach (§ 1, 3, 4, 10, 14b, 19, 20, 25 a 26a). Ani jedno z týchto ustanovení a rovnako ani Občiansky súdny poriadok neukladá takému združeniu (porovnaj najmä § 25 citovaného zákona), aby vo veciach, v ktorých je účastníkom alebo vedľajším účastníkom v konaní pred súdmi konalo bez reálneho uplatnenia základného práva na právnu pomoc, ktoré patrí každému, vrátane právneho zastúpenia advokátom. V tejto spojitosti treba pripomenúť, že podľa článku 2 ods. 3 Ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Združeniu podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. žiaden zákon nezakazuje byť zastúpený advokátom (podľa názoru odvolacieho súdu ani v hmotnoprávných vzťahoch) a tento záver musí byť základom pre posúdenie práva združenia, na náhradu trov konania vzniknutých trovami advokátskeho zastúpenia. Takýto výklad základného práva na právnu pomoc podľa článku 47 ods. 2 Ústavy v spojení s § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. je potrebné uplatniť v posudzovanom spore aj vo vzťahu k § 146 ods. 2 O.s.p., osobitne k náhrade trov konania vzniknutých právnu pomocou poskytnutou advokátom.

Vychádzajúc z takéhoto výkladu Ústavy a Zákona o ochrane spotrebiteľov odvolací súd je názoru, že súčasťou ochrany spotrebiteľa v konaní pred súdom je taký výklad § 142 ods. 1 O.s.p., resp. § 146 ods. 2 O.s.p., ktorý akceptuje, že združenie spotrebiteľov, ak uplatní základné právo na súdnu

ochranu, zásadne má právo na náhradu trov konania, ktoré súvisia s právnou pomocou poskytovanou advokátom. Takáto náhrada by mohla byť nepriznaná len v prípade, ak by niektoré úkony právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom boli zbytočné, respektíve neúčelné, ale táto náhrada nemôže byť nepriznaná len na základe toho, že združenie spotrebiteľov sa dalo v konaní pred súdmi zastúpiť advokátom. Za neúčelný úkon však nemožno bez ďalšieho považovať vstup vedľajšieho účastníka do konania, lebo po prvé, taký úkon občiansky súdny poriadok upravuje a pripúšťa bez obmedzenia (jediným obmedzením je to, že konanie zatiaľ právoplatne neskončilo) a po druhé, ide o vstup do neprávoplatne skončeného konania, v ktorom sa nedá vopred vylúčiť, že vedľajší účastník so zreteľom na povahu súdnej ochrany a jej špecifický predmet, ktorým je ochrana spotrebiteľa vo všeobecnosti môže účinným spôsobom plniť svoju funkciu vedľajšieho účastníka. V tejto veci došlo k takému vstupu do konania, ktorý odvolací súd nepovažuje, so zreteľom na uvedené, za neúčelný procesný úkon, a teda aj trovy tohto úkonu nie sú neúčelne vynaloženými trovami a odvolací súd ani iné neúčelné úkony právnej pomoci nezistil.

V zmysle ust. § 137 O.s.p. je súčasťou trov konania odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát. Pravidlá pre výpočet odmeny advokáta upravuje Vyhláška MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej aj „Vyhláška“). Podľa § 9 ods. 1 Vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak. Podľa § 10 ods. 2 Vyhlášky ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na náhradu trov prvostupňového konania, ktoré spočívajú v trovách právneho zastúpenia v celkovej výške 404,74 Eur, tak ako boli vyčíslené súdom prvého stupňa, pričom žalobca v odvolaní samotnú výšku náhrady trov konania priznanú vedľajšiemu účastníkovi ani nenamietal.

V odvolacom konaní plne úspešnému vedľajšiemu účastníkovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi, ale nakoľko náhradu trov konania si vedľajší účastník neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) nebola mu táto náhrada odvolacím súdom priznaná.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať odvolanie.